

Periòdic de comunicació popular de Sants i barris veïns
4.000 exemplars | Distribució gratuïta

Pàg. 4

Segueix la reconstrucció de Can Vies malgrat el precinte de l'Ajuntament

L'Ajuntament de Barcelona va precintat Can Vies la tarda del 19 de febrer tal per paraitzar les obres de reconstrucció. El mateix vespre, unes 200 persones es van manifestar fins al Districte per mostrar el descontentament amb aquesta prohibició i el dissabte següent es van reemprendre les obres de rehabilitació en un acte de desobediència per seguir reconstruint i omplint de vida Can Vies.

Pàgs. 6-8

Salvem les pensions

L'Assemblea Salvem les Pensions de Sants, nascuda fa dos anys, està impulsant ara una campanya per aturar la privatització de les pensions i revertir la situació actual. A l'A Fons trobareu una anàlisi de les darreres reformes del sistema de pensions i les retallades que han suposat, a més de propostes i alternatives per garantir unes condicions de vida dignes per a tothom.

Pàg. 12

Miren Etxezarreta

Economista del Seminari Taifa i col·laboradora de l'Assemblea Salvem les Pensions de Sants

El Bloc La Bordeta, nou edifici ocupat per la PAH

La Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) ha celebrat el seu sisè aniversari, el diumenge 22 de febrer, amb l'ocupació d'un boc de pisos buit de la Sareb a La Bordeta, al carrer d'Hostafrancs, 3. El mateix edifici, que ja es va ocupar el novembre de 2011, amb el nom d'Habitatge 18N, va ser desallotjat poc després i des d'aleshores continuava buit. Ara, amb l' 'Obra Social PAH', acollirà a 12 famílies que han estat desnonades. Pàg. 4

ENRIC ADELL (enricadell.info)

EDITORIAL

Benvingudes PAH i #BlocLaBordeta

Fa poc s'instal·lava la PAH Barcelona al barri de Sants, i des de LA BURXA ens en fèiem ressò com una oportunitat de seguir enfortint el nostre barri de Sants, el de

les alternatives autogestionades i el del suport mutu. Durant el mes de febrer aquesta realitat s'ha fet encara més forta amb l'ocupació del Bloc La Bordeta per l'Obra Social la PAH.

Aquest bloc té un valor especial per diferents motius que des de LA BURXA volem compartir: a més de ser el primer bloc recuperat per la PAH a Barcelona, cal recordar que el mateix bloc de pisos va ser ocupat fa quatre anys per l'assemblea indignada de Sants, i desallotjat dues setmanes després. Va ser una experiència curta, però intensa i encara viva; les forces polítiques, policials i judicials van acabar amb els projectes que es volien construir en aquest espai, però no van aturar les aliances que van néixer i que han donat lloc a altres projectes al barri.

Quatre anys més tard l'edifici continua buit, en mans dels especuladors de la SAREB —que té un

95% de capital provinent dels fons públics—, un exemple més de la violència quotidiana a què ens sotmeten rescatant i protegint les propietats dels bancs i deixant que gairebé 90.000 pisos continuïn buits a Barcelona, mentre milers de persones i famílies són desnonades i tantes altres no poden ni pensar en accedir a un habitatge digne. Així, recuperar de nou l'edifici del carrer Hostafrancs 3 és deixar clar que no ens aturaran, que contra el poder dels capitals, les persones tenim la força de la justícia i del suport mutu.

El #BlocLaBordeta és, doncs, un gran exemple de què podem fer apropiant-nos dels nostres drets a través de la desobediència col·lecti-

va i de la solidaritat. Sempre és bona notícia que en barris combatius com són Sants i La Bordeta creixin projectes i iniciatives com aquesta, - i com també el recent grup d'habitatge creat a Acció Llibertària de Sants -, que, des de l'acció directa i la mobilització social de base, assembleària i autogestionada, aconseguen fer el que les institucions no fan ni volen fer. PAH Barcelona, #BlocLaBordeta, benvingudes al barri!

L'ALTAVEU

S'apropa el 8 de març

La Trama Feminista de Sants

Un altre any s'apropa el 8 de març, Dia Internacional de la Dona Treballadora. Com cada any, sortirem al carrer per fer sentir les nostres veus i plantar cara al patriarcat. Cal recordar, però, que cada dia és 8 de març, i que cal lluitar dia rere dia per defensar els nostres drets, el dret a decidir sobre els nostres cossos, la nostra sexualitat i les nostres vides.

Tan sols fa dos mesos que hem entrat al 2015 i ja hi ha sis les dones assassinades pel terrorisme masculista als Països Catalans i onze al conjunt

de l'Estat espanyol; i venim de l'any passat amb un resultat esfereïdor de 102 dones assassinades per homes*. Davant d'aquest feminicidi no ens quedarem de braços plegats perquè la violència contra les dones ens afecta a totes. Si ens toquen a una, ens toquen a totes!

En el marc del 8 de març hi ha plantejades unes jornades de lluita de Vaga de Totes, una iniciativa formada per dones diverses, de diferents edats i bagatges polítics i activistes, per caminar cap a la vaga general —social i laboral, productiva i reproductiva, feminista i radical— a la primavera de 2015.

La divisió sexual del treball és una realitat persistent i clau pel desen-

volvament del sistema capitalista, divisió que afecta de manera específica a les dones, que continuen sent les principals responsables del treball domèstic i de cura. Segons l'INE* les dones feien el 2009 dues hores diàries més de treball domèstic que els seus companys. Les reformes i retallades dels serveis públics han fet que aquest treball augmenti, complicant encara més la ja impossible conciliació entre els treballs remunerats i els treballs domèstics i de cura. En alguns casos, l'estratègia ha estat contractar precàriament a altres dones, sovint migrades, perquè feren la feina que socialment estàvem ignorant. Malgrat la invisibilització, i les pobres i violències que d'ella se'n deriven, els treballs no remunerats són imprescindibles a la nostra societat

pel manteniment del benestar.

Al nostre barri unes quantes dones estem organitzant el Comitè de Vaga de Totes de Sants per fer visibles reivindicacions al voltant dels treballs de cura de la vida i anar preparant entre totes la futura Vaga de Totes. Convidem a totes les interessades a participar!

Estigueu atentes a les convocatòries de març!

*Dades de l'INE:
www.ine.es/prensa/np669.pdf

Convocatòria:
7M manifestació nocturna per dones, lesbianes i trans, a les 20h a la Plaça de Surtidor (Poble Sec)

8M manifestació a les 12h a Plça. Universitat.

CARTA

Sant Tornem-hi

Amadeus, Sants

En Jordi Martí, Regidor —Xèrif del Districte tercer— no ha patit la seva derrota amb Can Vies, derrota que sembla ser també li pot haver costat la seva futura i obsessionada alcaldia de Barcelona. Tot aquest embolic l'ha dut a passar les nits amb terribles orgasmes amb crits inclosos, somiant que Can Vies s'ha convertit en un solar on el Districte ha decidit fer-hi una placeta molt maca amb el nom de Jordi Martí, amb la seva estàtua —marca Fabra— que fa la V amb els dits índex i mig en senyal de Victòria i el compromís de la Núria Feliu; algunes floretes al peu de l'estàtua Però quan es desperta dels somnis i recorda que Can Vies continua vivint i sent del barri, li entra un dolorós mal de ventre, i comença a pegar puntades de peu per on pot mentre pensa noves estratègies per eliminar definitivament Can Vies.

Jo que sóc molt comprensiu amb els polítics, que tantes i tantes hores dediquen treballant per al bé dels ciutadans, em sembla que al Regidor —xèrif del Districte tercer— li han fet una putada en fer-lo d'aquest districte, d'on ni en sap res ni ha fet cap esforç per saber-ne. Regidor, aquest districte històricament és dels més reivindicatius de Barcelona —dur molt dur— i no accepta ser manat amb la incapacitat i intolerància d'un ciutadà de Sant Cugat, mostrada durant el seu mandat. Si l'haguessin fet regidor de Pedralbes-Sarrià segurament tot hauria sigut molt més fàcil; no hagués hagut d'entrar a l'Ajuntament per la porta falsa, no hagués estat xiulat durant el pregó de la Festa Major, i un llarg etcètera. Faci'm cas: en aquest districte d'honrats treballadors, i molts parats, la gent no està per hòsties i evidentment té mala llet, poca paciència i s'empenya molt aviat i, a més a més, els agraden molt els focs artificials.

Abans d'acomiar-me, i pensant molt amb el Regidor, Xèrif del districte tercer, que no ens agafi una depressió, li proposo el següent: jo tinc amics valencians i com que s'acosten les falles li podriem dedicar un ninot. La fusta la demanarem a Can Vies ja que entre les obres que s'estan fent i les que continuaran fent, els en sobra; ep! Que tinguem bons artistes, i els meus amics de València li posarien la pintura, i a més a més organitzarien un dineret amb la Rita, alcaldessa, i el Fabra, president; el de Castelló no, perquè es troba en una residència fent una teràpia sobre cleptomània. Quedo a la seva disposició.

MICRO OBERT ★ Envia'ns el teu escrit a laburxa@gmail.com

El Govern espanyol i la Unió Europea s'alien amb el Govern marroquí i financen l'expulsió forçada de més d'un miler de persones a Marroc

Te Kedas Donde Kieras

El dimarts 10 de febrer el Govern marroquí va començar una macro-batuda al campament de migrants del Gurugú, situat a les proximitats de la tanca de Melilla, on van arrestar centenars de persones de diferents orígens. Fent ús de la violència que caracteritza els cossos policials, el campament va ser arrasat pels antiavalots i cremat, deixant desenes de persones ferides, algunes d'elles de gravetat, fruit de la violència policial. Una mica més d'un miler de persones van ser detingudes tant al campament del Gurugú com a la tanca de Melilla. Els dies següents la policia va fer incursions en diversos campaments de la província de Nador i batudes racistes

a Tànger, on van detenir, almenys, cinquanta migrants.

Les persones detingudes van ser pujades a més d'una vintena d'autobusos i traslladades a vuit ciutats del sud del Marroc Kelaa, Safi, Essaouira, Chichaoua, Goulmima, Youssoufia, El Jadida i Errachidia—, centres de detenció i diferents infraestructures improvisades. Es desconeix si el govern marroquí pretén abandonar-les a les fronteres del Sàhara occidental o a Algèria, o bé deportar-les als seus països d'origen o a un tercer país —que podria ser Mauritània—, encara que aquesta última opció sembla la més plausible.

No és difícil esbrinar qui està darrera d'aquesta macro operació: la Unió Europea ha pagat 10 milions d'euros al Marroc per finançar

part de l'operatiu, especialment les identificacions que setmanes abans va dur a terme la Creu Roja a canvi de portar menjar a les persones del campament —i que han permès les posteriors detencions en una mostra més de com camuflen d'ajuda humanitària seu rol de sicaris de governs occidentals—.

Per la seva banda, el ministre d'interior espanyol, Jorge Fernández Díaz, ratificava el mateix dia de l'operació al Marroc la decisió de l'executiu de legalitzar les devolucions en calent a la Llei de Seguretat Ciutadana, deixant clar que tota aquella persona que salti la tanca serà expulsada immediatament i no tindrà ni tan sols el dret de petició d'asil. I així és com la Unió Europea, en connivència amb el Govern marroquí, es reafirma en la seva

política assassina a la frontera sud: impeding la llibertat de moviment dels éssers humans, duent a terme deportacions forçades, assassinant a la tanca, finançant centres de detenció de migrants en tercers països i deixant clar que els principis de què presumeix només són vàlids per a un petit nombre de persones. Per a les altres tot s'hi val.

El refugi del carrer Burgos

Agus Giralt, Sants

El matí del 10 de febrer, a través de les xarxes socials, molts veïns i veïnes començaren a difondre una notícia: al carrer Burgos, a tocar de la parada de metro de Mercat Nou, s'havia trobat l'accés a un refugi antiaeri. La troballa es va realitzar per les obres que a tocar del calaix s'estan realitzant. Els amants de la història van començar a especular sobre la troballa, ja que a Sants, Hostafrancs i La Bordeta hi ha 122 referències a refugis antiaeris. Només al carrer Burgos n'hi ha quatre: el 197, el 548, el 653 i el 722. Finalment el refugi aparegut va resultar ser el 722.

El Servei d'Arqueologia de Barcelona, conjuntament amb la Unitat de Subsòl dels Mossos d'Esquadra, va retirar la runa que tapava l'accés. Rere el tapiat que segellava l'entrada van trobar una galeria d'uns 10 metres de llargada construïda a una profunditat d'entre 6 i 8 metres. Segons les dades extretes d'aquesta primera inspecció aquest refugi no es va acabar i després de l'entrada només hi havia un parell de galeri-

es inacabades excavades al subsòl col·lapsades. Pel que sembla, segons el mateix informe, el refugi va ser construït a una zona on el terra està compost per grava, un terreny poc consistent, mentre que en general els refugis antiaeris es troben excavats en argila o torturà, un substrat geològic molt resistent. Aquesta poca consistència podria haver produït el col·lapse de les galeries i el fet que es desistís de construir-lo.

La troballa de refugis a la ciutat no és un fet estrany, ja que se'n van construir, o com a mínim es van començar a edificar, prop de 1.500, tal com consta al llistat de refugis antiaeris que la Junta de Defensa Passiva va fer durant el juliol de 1938. Molt sovint, sobretot en períodes pre-electorals quan s'incrementen les obres, alguna excavadora acaba destapant o enrunant algun d'aquests refugis. Si no hi ha la alerta del veïnat o si el fet no es posa en coneixement del Servei Arqueològic les constructores, que temen les obres s'allarguin, sovint acaben tapant o destruint les troballes. De fet el mateix refugi 722 ja havia patit aquest fet l'any 2007 quan en un altre punt del carrer va aparèixer.

Aquesta improvisació que acaba destruint el nostre patrimoni sense que ni tan sols es pugui estudiar i catalogar seria evitable ja que, com comentava abans, la Junta de De-

fensa Passiva l'any 1938 va revisar pràcticament tots els refugis de la ciutat per comprovar que aquests complien els mínims de seguretat exigibles. Aquests registres van servir per donar un número a cada refugi i per elaborar una llista on apareixen tots i cadascun d'ells, referenciats amb adreces. Una llista es va completar amb gran quantitat de plànols que encara es conserven a l'Arxiu Contemporani de Barcelona. Si tot això fos poc també existeix un atlas dels refugis de Barcelona editat per l'Ajuntament i CLABSA que situa aproximadament tots els refugis.

Per tot això quan una constructora destrueix un refugi no hauria de servir com a excusa que es digui que no es tenia constància de la seva existència. De la mateixa manera que quan es fan obres a edificis catalogats els arquitectes ho han de notificar; és imprescindible que quan han de treballar en un espai on està clar que hi ha un refugi se sàpiga prèviament. Si en plena guerra l'ajuntament barceloní va poder fer un llistat complet de les 1.500 obres que s'estaven realitzant arreu de la ciutat no és admissible que els ajuntaments postfranquistes, actiu sempre amb improvisació sobre aquest tema.

Els refugis antiaeris no són bolets, no apareixen fruit de les espores ni per art de màgia, van ser construïts

pels nostres avis i àvies quan els feixistes italians, pagats pels feixistes espanyols amb els diners que personatges com Joan March havien robat, es van dedicar a bombardejar els nostres pobles i les nostres ciutats. Uns bombardejos que més enllà de guanyar la guerra es realitzaven per doblegar i allisonar a unes persones que somiaven en ser lliures, en gestionar igualitàriament les fàbriques i els transports, que somiaven en apropar la cultura al poble o en fer servir el seu idioma sense cap complex d'inferioritat. Si volien guanyar la guerra no s'enten per què no van bombardejar algunes de les principals fàbriques de la ciutat i en canvi sí que ho van fer sobre barris populars. No, el que volien anava més enllà de guanyar la guerra, volien esclafar i anorrear les ansies de llibertat.

Enmig de la guerra, enmig dels bombardejos, enmig de les mancances, enmig de tots els horrors, enmig de la por, enmig dels que aprofitaven el caos per matar a qui pensava diferent, els nostres avis i àvies s'organitzaren per edificar refugis a tota la ciutat. Ho feren partint del desconeixement, amb la bona voluntat i el suport de l'administració, però amb poc més. Treballaren tots, les dones, els homes i els nens, que com recorden encara molts testimonis en molts casos baixaven fins als

túnels per pujar les gavetes de terra. S'organitzaren aprofitant les xarxes socials que ja existien, per carrers, per comissions de festa, per entitats, per agrupacions sindicals o cooperatives. I un cop més, junts, ho varen fer possible.

Tot i que encara no s'haurà entregat l'informe definitiu sobre la conservació de refugi, tot fa pensar que aquest serà negatiu. El web del Servei Arqueològic de Barcelona destaca que "no es es van arribar a construir o executar la totalitat dels 1.400 refugis de la ciutat, ja fos per motius tècnics o per la idoneïtat dels terrenys on s'havien d'excavar." Però que no estigui acabat és un motiu suficient per justificar-ne la seva destrucció? Haurem d'esperar que la propera descoberta coincideixi amb els vistiplaus dels arqueòlegs i que el refugi es trobi en una zona on es pugui conservar?

Com comenten els membres de l'Associació de Veïns de Badal, el fet que a l'espai del refugi del carrer Burgos s'hagi d'edificar un dipòsit pluvial permetria fàcilment modificar uns metres la construcció. No hauriem d'aprofitar aquesta descoberta per, com a mínim, col·locar un vidre que ens permeti veure des del carrer com eren els refugis dels nostres barris i poder-ho explicar a tothom?

Obres al carrer Burgos

AGUS GIRALT

La PAH Barcelona celebrem 6 anys de lluita pel dret a l'habitatge i ocupem un bloc de pisos per a famílies

Marta Salgot, Sants

Quantes ganes teníem de que arribés aquest diumenge 22 de Febrer! La PAH Barcelona celebrem 6 anys de lluita pel dret a l'habitatge i empoderament col·lectiu, i ocupem un bloc de pisos per a famílies de l'Obra Social a Barcelona.

Tot a punt i tenint cura fins a l'últim detall, de bon matí sortim des del local de la PAH Barcelona, carrer Leiva 44, de rua pel barri. Ens acompanyen els col·lectius de AAVV La Bordeta, Can Batllo, Centre Social de Sants, Som Can Vies, Assemblea 15m, barris veïns, comPAHs, amics i familiars de tota Catalunya. A ritme de batucada, acompanyades pel compàs de la «Banda La Mandanga», cridem veu en alt de 'Avui Es Pot', 'Gent sense casa, cases sense gent', 'lluitarem i lluitarem per la ILP habitatge presentada al Parlament' i contagiem d'alegria a totes les persones que ens estan veient i que acaben unides en la nostra ruta.

En acabar el recorregut, descobrim el nostre objectiu, que estava cobert i discret, a ritme de tambors.

Sorpresa!! presentem a totes les companyes i veïnes el Bloc recuperat, fins ara mort, al que anomenem La Bordeta, un edifici que amb l'Obra Social de la PAH recupera la seva funció social reallojant a famílies que han esgotat totes les vies administratives per accedir a un habitatge.

Rialles, abraçades, llàgrimes d'emoció i alegria en saber que aquestes famílies avui tindran un sostre on viure. Posteriorment fem una roda de premsa per explicar el perquè d'aquesta recuperació. L'Obra Social de la PAH ha recuperat més de 30 edificis de les urpes de bancs i fons voltors, 13 dels quals propietat de la Sareb. Hem reallojat unes 2000 persones, i demostrarem dia rere dia que amb la desobediència civil aconseguim solucions a la situació d'emergència habitacional que patim i que lamentablement l'administració no soluciona.

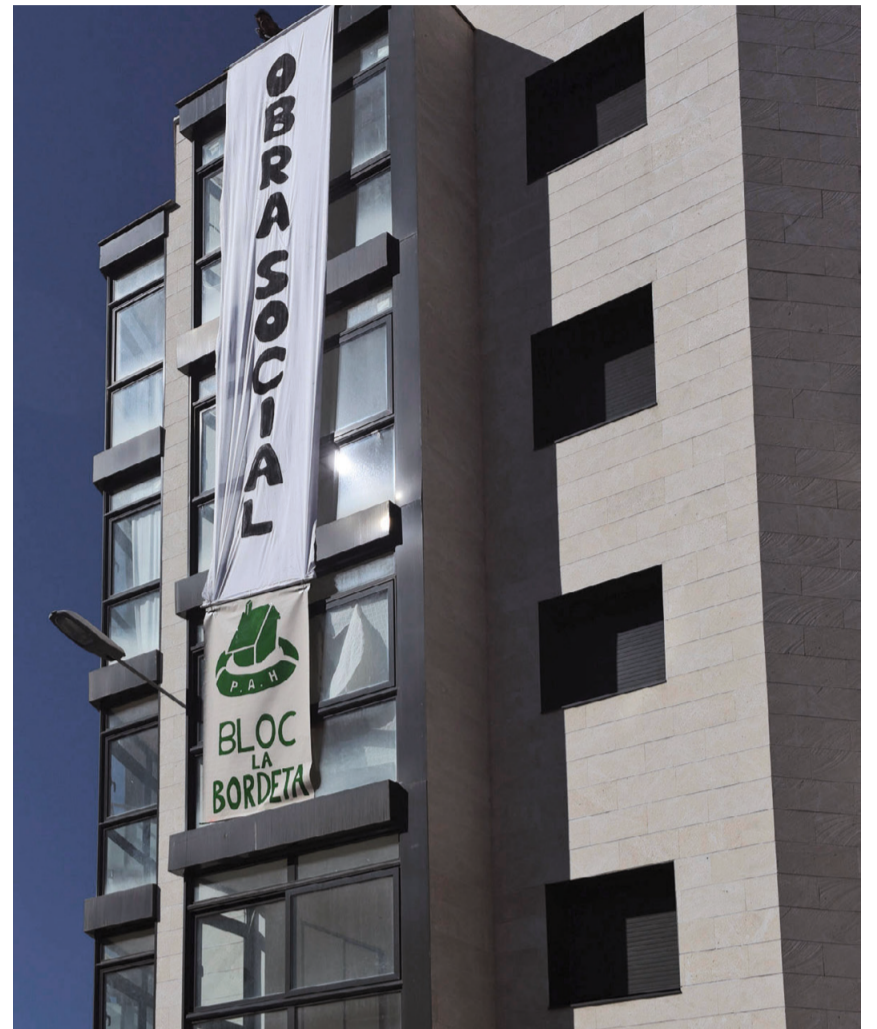
Mentre fem l'aperitiu, el gran equip de la comissió cuina 15m ens està preparant una suculenta paella de verdures que ens ajudarà a reposar les nostres energies. Juntament amb unes postres i un deliciós cafè, donem per acabat el

descans i ens apropem a la torreta de la Plaça Joan Corrades per començar el Photocall. Què divertit! fem cua en parelles i corre corre... cada sis segons una foto, a veure qui la fa més divertida.

No ens podem oblidar dels nostres petits, que també tenen a la plaça el seu espai de jocs i entreteniment, on gaudeixen un munt. A continuació, la companyia "Teatre Sobre La Marxa" posa en escena una obra espectacular: 'Les 3 cerditas desahuciadas'. Triomf garantit.

Per berenar no podia faltar el pastís d'aniversari i per culminar l'acte el nostre comPAH Rubén Naro que ens delecta amb la seva música d'autor, fusió flamenc Pop/Funk.

Acabem aquest gran dia esgotades, però amb el cor més fort que mai per seguir lluitant, perquè 'Sí Es Pot!'

Bloc ocupat per la PAH el 22 de febrer a La Bordeta

PAH

Permisos versus precintes

Elba Mansilla, Sants

Dissabte 21 una vintena de persones es reuniren a Can Vies de bon matí per aixecar la persiana en la primera jornada de reconstrucció després del precinto municipal, sota amenaça de multa per incórrer en un delictes de desobediència. Les traves administratives per la manca de permisos i l'assetjament policial que denuncien els i les participants del centre social, se sumen al cada cop més difícil accés a l'edifici des d'una plaça de Sants en obres, i l'arranjament del Calaix de la vergonya instal·lat en la provisionalitat a perpetuïtat.

L'entrada a Can vies està bloquejada per una doble tanca, el final del laberint simbòlic que ens condueix a les portes de l'autogestió. L'accés des de la placeta a l'antiga capella ens mostra els primers resultats d'unes obres que avancen a poc a poc, amb les dificultats que comporta sostenir els projectes autogestionats i

els processos a mig-llarg termini. El terra del primer pis ja està completament anivellat i la retirada dels encofrats deixa veure un sostre cada cop menys foradat. La sala d'oficis ja té cara i ulls, amb les eines recobrint les parets i sacs de material per tot arreu. Tot i que la millor notícia sigui, potser, que la cafeta, l'espai social de la planta baixa, a falta d'una capa de pintura, està tant avançat, que ben aviat es podran començar a programar activitats obertes.

No ens van desallotjar, no ens precintaran

L'Ajuntament de Barcelona va precintat Can Vies la tarda del 19 de febrer. La Guàrdia Urbana es va presentar a l'edifici, i segellà l'accés per paralytizar les obres de reconstrucció de l'edifici. Les amenaces del consistori es concretaven d'aquesta manera en la prohibició de continuar amb la rehabilitació. A partir d'aquell moment, les persones que accedeixin al centre social estaran incorrent en un delictes de desobediència,

amb penes que poden oscil·lar entre els 300 i els 3000€. En resposta al precinte, en un parell d'hores es van aplegar a la plaça de Sants dos centenars de persones, que van marxar per la carretera de Sants fins a la seu del districte a mostrar el seu descontent amb la prohibició del consistori, i a deixar clar que "seguirem reconstruint i omplint de vida [Can Vies], digui el que digui un paper de l'Ajuntament", i afegien "De les seves runes aixecarem un nou Can Vies. De la seva ciutat morta aixecarem la nostra ciutat comuna."

Realitats paral·leles

Les declaracions públiques del portaveu de l'ajuntament evidencien el conflicte obert legalitat-legimitat, entre el posicionament de l'administració i del centre social. L'ordre de cessament de les obres ha coincidit amb la celebració de la primera ronda de judicis contra els i les represaliats durant les mobilitzacions de l'#EfecteCanVies. La condemna més alta dictada fins al

moment s'enfila fins als 3 anys i 9 mesos, per a un jove de 19 anys sense antecedents penals.

El conflicte latent que s'amaga radera d'aquest estira i arronsa, no és altre que la confrontació entre dues formes antagonistes de fer política local: d'una banda, la de l'actual inquil·lí del consistori en precampanya electoral, que troba en Can Vies la seva particular espasa de Damocles. De l'altra, Can Vies, amb la seva visió del món, fonamentalment pràctica, territorialitzada i encarnada. Trobem en les sàvies i lúcides paraules de Chris Elham, una reflexió al voltant de la dinàmica de barri identificada a la Barcelona de començaments del segle XX, que pensem ens serveix per interpretar què passa avui al barri: "[R]epresentava una cultura poderosa d'identitat local, un esperit de quarter (esperit de barri), resultat dels extensos vincles afectius que generaven els rituals del recolzament mutu, la solidaritat i les relacions socials directes de la vida de barri. Era, en

essència, una cultura de defensa, una celebració radical del grup local i de la integritat del seu entorn de vida, basat en l'assupció que dia a dia estava estructurat a favor d'«ells» i en contra de «nosaltres»."

Un conflicte de models de ciutat i dinàmiques de barri. Un diàleg, de vegades conflictuat, entre visions hegemòniques i contrahegemòniques de construir realitat local, que troben, avui i aquí, en el binomi permís-autogestió la màxima expressió i simbolisme.

1. Elham, C (2005) La Lucha por Barcelona: Clase, cultura y conflicto 1898-1937. Madrid, Alianza editorial. Pàg. 72.

Tens un negoci a Sants?

Anuncia't a La Burxa!

Consulta les tarifes a laburxa.cat o escriu-nos a laburxa@gmail.com

Parlem per FER

i
FEM PARLAR

* 32 pàgines
* actualitat + reflexió
* + de 1300 subscriptores
* + de 80 punts de venda

www.setmanadirecta.info

FO BAR

Cafes + Tes
Birres + Copes
Amanides + Tapas + Entrepans
El Barca en pantalla gegant
Exposicions + Terrassa

Plaça Osea, 12 - 08014 Barcelona
T. 691 55 63 28 * www.fo-bar.com

KOITTON CLUB

C. ROSSENDARÚS, 9

Sants dedica el dia internacional de la llengua materna a l'amazig

Per celebrar el Dia Internacional de la Llengua Materna, la Taula Intercultural de Sants, Hostafrancs i la Bordeta va dur a terme, el dissabte 21 de febrer, un acte de reconeixement de la diversitat lingüística a Catalunya, on conviuen prop de 300 llengües. Enguany l'acte s'ha dedicat a la llengua Amazic.

Aziz Baha, Sants

El Dia Internacional de la Llengua Materna, fixat per l'Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Llengua i la Cultura amb l'objectiu de celebrar i reivindicar els drets de totes les nacions i pobles del món a mantenir la seva pròpia llengua, s'utilitza pels poders neoliberals per estendre la seva hegemonia arreu mitjançant la imposició de la llengua de "l'imperi" com el francès, l'anglès i l'àrab en comptes de les llengües minoritzades i autòctones com l'Amazic (berber), Quítxua, Maya, Kurd i moltes altres.

En aquesta data s'ha de posar l'èmfasi sobre l'amenaça a la diversitat lingüística i cultural del món, i reflexionar i defensar el dret a l'existència, la continuïtat i la promoció de les més de 7000 llengües del món amb tota igualtat.

Cada 21 de febrer s'escolta massivament parlar de la Francofonia, la Hispanitat i l'Arabitxació i altres invents i instruments colonialistes i neocolonialistes, en la seva incansable màxima explotació de les riqueses dels països de l'Àfrica, Àsia i Amèrica llatina i conquesta de nous mercats econòmics al món. Malgrat això, moltes llengües que es volen eliminar segueixen vives i resistint. És el cas de la llengua amaziga que es parla per una població de 30.000.000 individus a Tamazgha (Nord d'Àfrica).

L'amazic ha sobreviscut a la política de la imposició de l'àrab pel poder polític i religiós que tenen com a ideologia la referència araboislamista. S'han provat i es proven diferents receptes de la generalització de l'àrab i el francès; els règims antipopulars de Tamazgha han portat a la marginació de la llengua materna —l'amazic— i la seva reducció a l'àmbit domèstic i tribal. Al llarg de segles, han sembrat el sentiment d'inferioritat entre els portadors de la cultura amaziga. I, des d'una manipulació practicada pels instruments del poder, han creat l'autodi de molts i moltes amazigues vers la

pròpia identitat. Aquesta situació d'incomoditat provoca una cerca —amb certa inconsciència— d'amazics i amazigues d'afiliar-se en el que es considera llengua àrab, o ben dit, la darija —l'àrab dialectal dels països nord africans—. Així, fins els anys noranta, data de l'inici de l'aixecament amazic —primavera berber—, s'ha anat creant un clima de prohibició i supressió de l'amazic en les diferents institucions de les societats nord-africanes, des de les escoles i l'administració pública i privada fins els espais públics urbans.

Pel que fa a l'actualitat, encara no podem valorar l'estat de tamazight —llengua amaziga— com a salvat. El discurs polític del poder dominant fa referència a l'amazic com a llengua morta, però l'extinció d'una llengua succeeix quan tots els seus parlants han desaparegut o l'han substituïda per una altra. En el cas de tamazight, no estem davant de cap circumstància d'aquestes. Al contrari, i malgrat tot, la cultura i llengua amazigues queden lluny de ser d'una minoria; els amazics, ètnicament, són la majoria al Nord d'Àfrica i la seva llengua està fortament conservada i present en el bilingüisme o el trilingüisme corresponent a cada grup o població d'aquests territoris. Els i les amazigues celebren avui els progressos en la lluita del seu moviment que treballa per la dignitat de la persona i el poble amazics. Avui dia podem parlar de l'existència d'un cert estatut jurídic de la llengua amaziga, tot i la seva insuficiència total. Així mateix, hem vist com els règims dels dos països principals del nord de l'Àfrica, Algèria (el 2002) i Marroc (el 2011) han inclòs en les seves respectives constitucions la llengua amaziga com a realitat del poble. Sens dubte, es tracta d'una política de façana, ja que han passat anys sense cap mena de normalització i ni promoció del seu ús a l'esfera pública i administrativa i política. La finalitat és fer callar la veu del mateix moviment amazic i de les organitzacions nacionals i internacionals de drets culturals i lingüístics.

Jordi Esteban, Sants

Com a ponent de la taula rodona i membre de la CAL, la Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana, he remarcat que cal promoure el reconeixement actiu de la diversitat lingüística a Catalunya, entesa com a enriquiment i com a oportunitat. Enriquiment, per la multiplicitat de visions del món que aporta. Oportunitat, perquè a Catalunya avui hi ha gent competent en els principals idiomes del món.

He remarcat la necessitat que el català, llengua minoritzada com ho són moltes de les que conviuen amb nosaltres, sigui la llengua de prestigi, convit i comunicació entre tots. He posat l'èmfasi que l'harmonia entre llengües només s'anirà teixint en la mesura que s'entrellacin les persones que componem el país i, per això, he fet explícita la necessitat de consolidar iniciatives de la societat civil que desmuntin la mera coexistència de les cultures, facilitin la confluència d'uns i altres, promoguin la convivència, generin participació i reclamin el compromís de fer, entre tots, un país nou i més just. Els projectes Xerrem i Junts de la CAL formen part d'aquesta llista d'iniciatives.

D'aquest primer acte se n'ha valorat positivament tant la lectura de textos de diferents escriptors d'arreu del món com la taula rodona i l'audició en viu de música i cançó. Ben segur que no serà el primer.

Vaga de totes

Vaga de totes, Sants

Dones, lesbianes, trans, treballadores sense contracte, sense papers, aturades, jubilades, treballadores informals i altres, en la pràctica, han quedat excloses del model tradicional de vaga. La radicalitat de la nova forma de vaga que proposa la iniciativa "Vaga de Totes" resideix en què té per objectiu aplegar una força tal que posi en jaque al sistema capitalista, incorporant la visió dels feminismes que fa temps que denunciem com la feina reproductiva, les feines feminitzades i racialitzades, el consum o el model de família nuclear suposen la base de la forma d'explotació capitalista.

Però, com es prepara una Vaga de Totes?

Ja fa gairebé un any que centenars de dones, lesbianes i trans s'han embarcat en la tasca d'imaginar una vaga alternativa. Després de la jornada de lluita del 22 d'octubre, la xarxa ha anat creixent més i més en forma de comitès de barri i de poble. La seva tasca local, a vegades no tan visible com són les accions centralitzades, és una de les potencialitats del projecte. Reviure la Barcelona dels barris, aquest cop, de la mà de dones, lesbianes i trans: ja a la vaga de lloguers de 1931, les dones i els nens van tenir un paper fonamental i, segurament, encara està per descobrir.

Apostar per respectar els ritmes col·lectius, l'autonomia dels grups locals i la potència reproductiva de les idees i propostes dels diferents "nodes" està fent possible el manteniment del projecte, tot i la tendència dels últims temps als "aconteïments" convulsius i puntuals. És per això que la Vaga, ja convocada pel pròxim 19 de maig, serà només un

primer moment d'acció - esperem-trencadora que doni pas a la revolució constant de les eines de lluita. Com s'ha dit més d'un cop: "...i fins que totes les vagues siguin vagues de totes".

Tot i la voluntat d'arribar a un acord amb els sindicats "més afins", no ha estat possible aconseguir una convocatòria sindical. No obstant l'esforç diari de moltes companyes, els sindicats, com bona part de la societat polititzada, encara no han incorporat al seu si les demandes feministes. Les estructures, dinàmiques i automatismes són allò més ardu de canviar; no els discursos o les etiquetes. És per aquest motiu que una vaga diferent ha d'aspirar també a introduir-se en tots els racons de la vida quotidiana, de la vida privada, en les relacions personals, en totes les cases, en tots els cossos.

L'assemblea o grup motor de la Vaga de Totes i l'assemblea de coordinació de comitès convoca trobades setmanals. La comissió d'extensió fa xerrades a diferents indrets per motivar la creació de grups locals. Pels dies 6 i 7 de març s'estàn convocant jornades de lluita: els comitès estan preparant diverses activitats als seus barris i haurà també accions centralitzades. Ben aviat tindrem a les mans un fancine que s'està imprimint a Can Batlló amb una revisió de la feina feta fins ara... Aquest és el quotidià de la Vaga de Totes i esperem poder veure els seus fruits en els propers mesos.

No està clar encara quina forma exacta tindrà la Vaga del 19 de maig: el que s'està construint, dia a dia, és un "laboratori d'experiments". Estem experimentant, creant, coneixent-nos. Intentant créixer de forma expansiva i horitzontal. La jornada del 19 de maig marcarà, segurament, el camí a seguir després. Confem en que sigui un camí alliberador.

AMICS DE LA BURXA

"Volem estar units amb el barri"

Entrevista a Roberto, propietari de la Pizzeria Restaurant Putxinellis, Carrer Salou, 23

Què us va portar a obrir la pizzeria fa tres anys?

Sóc de Nàpols, on he treballat fent pizzes, també a Londres, i sempre m'ha agradat molt. M'agradava la idea d'obrir una pizzeria i volia que fos amb la massa napolitana i amb productes italians, que no fos industrial ni congelada. Com amb la crisi van baixar els preus dels lloguers i dels traspessos vam obrir la pizzeria amb un amic, que ho va deixar quan va tenir els fills.

Perquè vau decidir obrir-la al barri de Sants?

De fet, ja havia treballat aquí i em va agradar el barri, el veia molt català i volia fer una pizzeria de barri, per no tenir sempre a turistes. En tres anys hem multiplicat les persones que venen perquè la millor publicitat és el boca a boca que es fa en un barri.

Per què vau decidir anunciar-vos a La Burxa?

La BURXA és un diari del barri i volíem estar més units amb el barri.

Com més us vau donar a conèixer?

Amb flyers, a través de la pàgina web, porta a porta, portals d'internet que fan reserva on line...

Com valoreu l'experiència i com veus el futur?

Veig més oportunitats, vull fer també classes de pizza per nens, continuar amb el menjar per celíacs i tornar a activar una paret que tenim per exposar el treball d'artistes. Volem interactuar sempre amb la gent i la millor manera és fer-ho amb un barri unit com aquest.

RETALLANT LES PENSIONS EN BENEFICI DE BANCS I CAIXES

Autor: Àlex Tisminetzky, Sants

Qualsevol veí pot comprovar passejant per Sants la multiplicació de les propagandes als aparadors de pensions privades: «Asseguri's el futur», «Tingui una jubilació daurada», ens repeteixen des de cartells plens de colors i somriures. Aquest discurs que es propaga ràpidament per tot el país és tan senzill com pervers: «mai podràs gaudir d'una pensió pública digna, així que posa els teus estalvis en les nostres caixes fortes». El capital i la classe política donen per mort el sistema públic de pensions, decapitat en l'altar del lliure mercat, però no ens expliquen que només respon a l'objectiu de traspasar a la banca privada els molts milions d'euros que actualment encara gestiona la Seguretat Social.

Pel camí, però, es va creant un sistema no només profundament injust, on no es garanteixen ingressos mínims a les persones que no poden treballar per edat o malaltia, sinó que a més a més es posa en perill els estalvis de part de la classe treballadora, jugats en la ruleta russa de la borsa, i sempre amb el perill de perdre-ho tot en cas de fallida del banc o la caixa privada, fets no gaire inusuals els darrers anys. Passin i vegin, senyors i senyores, com en el nostre circ de la política s'està desmuntant el sistema de pensions públic —ja de per si prou precari— en benefici d'uns pocs, que a més passen ràpidament —i a conveniència— de polític a banquer, i de banquer a polític.

Unes pensions ja per sota de la mitja europea

Ja abans d'iniciar-se aquesta orgia reformadora, les pensions a l'Estat espanyol ja comptaven amb xifres d'escàndol i sota mínims en la mitja europea, però aquesta realitat incòmoda no ha fet desistir als nostres polítics i tertulians. Abans i tot de les darreres reformes, les pròpies fredes dades del Ministeri de Treball deixaven constància que la pensió mitja catalana era de només 885 euros mensuals —650 en el cas de les dones—, i que tres de cada quatre no arribaven ni a mil·leuristes. Les comparatives amb Europa no deixen lloc a dubte, ja que l'Estat espanyol destina només un 10% del seu PIB a pensions, molt per sota del 13% de mitja de la resta d'estats de la UE.

I malgrat que no hi ha cap dubte sobre la precarietat i feblesa de les pensions a l'Estat espanyol dins el marc europeu, s'ha generat una escalada normativa amb la voluntat de reduir el que ja està sota mínims.

En els darrers anys, primer Zapatero i posteriorment Rajoy, han legislat tres grans rebaixes de la jubilació, cada una d'elles prometent i declarant —sense cap vergonya— que rebaixarien les pensions un 20%, i acompanyades dels Reals Decrets dels fatídics divendres, en matèries tan sensibles com el subsidi de desocupació de majors de 52 anys —ara 55 anys— o la rebaixa de les quanties en la prestació d'atur.

Bienni fatídic

L'estiu de 2011 el llavors president del govern espanyol, Zapatero, entre pressions dels mercats i una prima de risc desbocada, va portar a terme una de les retallades més importants en les pensions dels darrers 30 anys, amb el suport explícit de les cúpules de CCOO i UGT, en un acte que faria avergonyir qualsevol sindicalista.

La llei 27/2011 es fonamenta en la regla d'obligar als súbdits espanyols a treballar més anys, jubilar-se més tard, i percebre pensions un 20% més baixes. El partit socialista, amb el sorprenent suport dels sindicats oficials, va augmentar l'edat de jubilació de 65 a 67 anys, de forma transitòria fins al 2027. Alhora, només podrien jubilar-se anticipadament als 61 anys els treballadors acomiadats per ERO, augmentant l'edat de jubilació anticipada voluntària fins als 63 anys. Finalment, la llei va acabar d'amanir el cop radical als pensionistes amb unes condicions quasi impossibles per la jubilació parcial, i una igualació a la baixa de la jubilació mínima amb els pensions no contributives, actualment a 347 euros mensuals.

Aquesta retallada dràstica de les pensions va ser una de les darreres i més polèmiques mesures de Zapatero, criticada fins i tot tam-

Pressió de la troica i nou informe d'experts imparcials

Però en Mariano Rajoy no només va incomplir als pocs mesos la seva promesa de no retallar les pensions. Només pocs dies després d'aprovar-se la reforma, la troica li va imposar un nou i concret calendari de mesures a l'Estat espanyol, entre les quals s'hi inclou la reforma de la Seguretat Social per finals de 2013.

Malgrat que el govern espanyol s'havia proposat la data de 2027 per a analitzar si els nous canvis eren viables, en només unes setmanes va organitzar un grup d'experts imparcials, que en el temps record d'un sol mes van poder analitzar si el nou sistema de càlcul de les pensions, amb només dos mesos en vigor, era sostenible.

Sorprenentment vuit dels dotze experts que van aconseguir aquest informe tan accelerat treballen directament per a bancs i

en les quals pràcticament els mateixos experts van arribar a les conclusions que tan interessaven a la banca i els asseguradores. Una coincidència entre tantes d'altres.

Rebaixa de les pensions ja existents

En compliment de les recomanacions dels imparcials experts el Govern espanyol s'ha atrevit a travessar la darrera línia vermella: retallar les pensions ja existents, i no només les que s'han de reconèixer en un futur. Una idea que fins ara ni s'havien atrevit a plantejar.

Concretament, una nova llei de desembre de 2013 anul·la la revalorització de les pensions a partir de l'IPC —fet que mantenia el poder adquisitiu dels pensionistes— substituïnt-lo per un nou i complicadíssim càlcul, però que si s'hagués aplicat als darrers anys hagués donat augmentos anuals de les pensions de 0,25%. I per exemplificar aquest fet, l'augment de les pensions al 2014 ja no va ser l'IPC, sinó el ja tristament famós 0,25%, que significa una rebaixa real del poder adquisitiu de les pensions.

Aquest nou càlcul, tan complex com indesxifrable, significarà a la pràctica que molts pensionistes veuran com els seus minsos ingressos s'aniran devaluant any rere any, perdent poder adquisitiu i de facto, rebaixant-los la pensió. La pròpia Ministra Bàñez es vanagloriava al presentar a la premsa la nova llei amb què només amb aquesta mesura deixaria de pagar 30.000 milions d'euros en els propers 10 anys, mentre càlculs més imparcials han augmentat la xifra a 88.000 milions d'euros.

Fins i tot el sindicat CCOO, que pel que hem vist no ha estat gaire oposat a tantes reformes, ha calculat que en els propers 15 anys amb la nova revalorització anual de les pensions els pensionistes perdran un 28% del seu poder adquisitiu.

Grans interessos empresarials i bancaris

Darrera aquesta onada de retallades s'han trobat els empresaris, interessats en pagar cada cop menys en concepte de cotitzacions a la Seguretat Social, i els bancs i companyies asseguradores, àvids d'entrar a gestionar els milions d'euros de la caixa de les pensions.

Els empresaris han fet i fan pressió per a poder acollir-se a les cada vegada més excepcions que permeten pagar menys —o fins i tot no pagar— cotitzacions dels seus treballadors, que és una forma indirecta de rebaixar també el salari. En l'horitzó de la patronal espanyola es proposa reduir als mínims més mínims els costos salarials dels empleats, i hi inclouen les cotitzacions.

Per la seva part, la banca espanyola no pot entendre com el govern encara no ha privatitzat un àmbit que gestiona milions d'euros, i que li serien de gran servei per a jugar a la borsa i augmentar els beneficis de les grans entitats financeres.

El gran perdedor de la nova aposta, però, serà la gran majoria de ciutadans, treballadors que fins ara han vist garantits, encara que precàriament, els seus ingressos en cas d'invalidesa, accident o edat avançada, i que amb el nou model es veuran sense protecció social.

Dones que han dedicat anys a la cura de menors, i precaris sense els anys de cotització requerits, treballadors acomiadats als 50 anys sense possibilitat de jubilar-se fins als 67 o pensionistes amb pensions de menys de 600 euros conformaran algunes de les mil i una cares de les víctimes d'aquest nou assalt del neoliberalisme a la caixa de les pensions.

Assemblea Salvem les Pensions al Centre Social de Sants

SERGI RUGRAND

bé des de la dreta espanyola, pel que seria pocs mesos després el seu successor, Mariano Rajoy. Però en arribar al govern, al desembre de 2011, el nou president espanyol Rajoy no va retornar l'edat de jubilació als 65, com havia promès en campanya. Ben bé al contrari, el Real Decret 5/2013, de 15 de març, va accelerar radicalment les reformes iniciades per Zapatero, augmentant els anys necessaris per a poder jubilar-se anticipadament a 63 anys si es prové d'un ERO, i a 65 anys per a la jubilació voluntària, sempre i quan es tingui la gens despreciable xifra de 35 anys cotitzats. Si no és així, la resta de treballadors es jubilaran amb 67 anys.

companyies asseguradores, que curiosament són les més interessades en les rebaixes de les pensions públiques i en què la població es vegi obligada a contractar pensions privades.

Les conclusions dels experts, dels vuit pagats per la banca i del proposat per CCOO —que vergonyosament també va avalar l'informe—, són tan radicals com previsibles: el sistema és insostenible i caldrà treballar fins a una edat encara major —proposen els 70 anys— per percebre prestacions encara més baixes.

L'Informe dels experts proposats pel Govern espanyol va coincidir en les mateixes dades amb altres informes, com el realitzat pel BBVA i la Patronal espanyola d'assegurances,

Alternatives a les retallades

De la lectura dels informes dels *experts imparcials* i de les lleis del govern espanyol se'n podria desprendre que estem necessàriament obligats a retallar, si no volem caure en l'abisme de la fallida del sistema de pensions. Però els estudis més imparcials no només han negat les previsions catastròfiques, sinó que molts experts també han proposat mesures alternatives per augmentar la caixa de la Seguretat Social i consolidar la sostenibilitat del sistema. L'únic inconvenient d'aquestes mesures és que, tot i beneficiar a la gran majoria —la classe treballadora—, no augmenta els beneficis de la minoria més rica —els bancs i caixes—.

Uns de les principals propostes és l'augment del control del treball en negre, atenent a que la insuficiència en el número d'Inspectors de Treball i les pràctiques il·legals de molts empresaris comporten que prop del 20% de treballadors no cotitzin, treballin sense contracte o altres cobrin una part "en negre", defraudant a la Seguretat Social quantitats milionàries.

Ahora, es proposa eliminar les bonificacions dels contractes a determinats col·lectius de treballadors; amb les darreres reformes laborals han augmentat els casos en què els empresaris cotitzen menys, i fins i tot pràcti-

cament no cotitzen, per cada vegada col·lectius més amplis de treballadors. Contractes de joves, dones i majors de 45 anys compten amb reduccions de cotitzacions amb finalitats no gaire clares.

També s'ha proposat augmentar els màxims de cotització; actualment no es pot cotitzar més de 3.596 euros mensuals. Per tant, els assalariats amb salaris més alts que perceben sumes superiors no cotitzen realment pel que cobren, deixant d'ingressar a la caixa de la Seguretat Social. Per exemple, un alt càrrec que cobra 10.000 euros mensuals només cotitza una tercera part del seu salari, fet que repercuteix en menys entrades a la caixa de la Seguretat Social.

Finalment, també és possible transferir diners públics provinents dels impostos a la Seguretat Social, tenint en compte que també es destinen a partides més intrascendents, com la família reial o armament.

Nova demanda d'inconstitucionalitat de la no revalorització de les pensions a partir de 2014

Milers i milers de pensionistes han presentat demanda en els darrers anys per reclamar la revalorització de les seves pensions de 2012, que van ser congelades amb caràcter retroactiu al novembre de 2012 de forma inconstitucional. Aquestes milers de demandes resten encara als jutjats a l'espera de la sentència del Tribunal Constitucional sobre aquesta matèria. Una agitada campanya veïnal impulsada pel moviment "Salvem les pensions" a Sants, i que ha generat xerrades als casals d'avis, associacions de veïns i parròquies, a més de taules informatives als mercats i centenars de cartells pel barri.

La reclamació judicial era molt simple. El darrer Real Decret de no revalorització de les pensions del 2012 segons l'IPC es va aprovar al novembre de 2012, amb efectes retroactius d'onze mesos abans, des de gener de 2012. Els pensionistes reclamen que no es podia apro-

var aquesta llei retroactivament, sol·licitant que se'ls aboni la revalorització de les pensions de gener a novembre de 2012. Les quanties reclamades van, segons cada pensió, d'uns 125 a 400 euros en total.

Ara els pensionistes s'estan preparant per presentar una nova demanda, aquest cop contra la llei de 2013 que determina que les pensions a partir de 2014 ja no s'actualitzaran segons l'IPC, sinó pràcticament sempre pel 0,25%. Una nova lluita als Jutjats per aconseguir unes pensions dignes.

El món al revés. Els pensionistes, aquells que fins ara aguantaven mil i una rebaxes sense alçar la veu, comencen a alçar la veu i organitzar-se.

Campanya per unes pensions públiques dignes per a tothom

L'Assemblea Salvem les Pensions de Sants vol sumar forces per una campanya en defensa d'un es pensions dignes per fer front a l'actual amenaça de privatització d'aquesta prestació bàsica.

Gemma Parera, Sants

L'Assemblea es va crear el març de 2013 després d'una xerrada-debat amb el Col·lectiu Ronda sobre les retallades de les pensions, on es va plantejar la iniciativa per a reclamar la revalorització de les pensions. Es va veure la necessitat d'organitzar-se i es reuneixen, des d'aleshores, cada dimecres a les 18:30h al Centre Social de Sants.

"Si lluitem, hi haurà diners per a les pensions"

En aquest temps l'Assemblea ha promogut dos lliuraments col·lectius de sol·licituds a l'Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS) del carrer Numància per a la revaloració de les pensions d'acord amb l'IPC de 2012, i n'ha participat a sis més, convocats per la Marea Pensionista, a la seu de Sant Antoni Maria Claret. Ara estan fent un pas cap a una campanya més àmplia, la qual —més enllà de la derogació de les darreres reformes— reclama el reconeixement de les prestacions per jubilació com a dret humà; un dret de ciutadania desvinculat del treball i de les cotitzacions a la Seguretat Social.

La campanya vol donar a conèixer les conseqüències i com ens afecten les retallades en les pensions, ja que, com afirma el Karlos Martínez, membre de l'Assemblea, «la informació que ens donen està molt manipulada». L'objectiu és mostrar com, sota l'excusa d'una suposada insostenibilitat del sistema públic de pensions, els diferents governs, conseqüents amb la política de privatització de les conquestes socials, han intensificat els seus atacs en

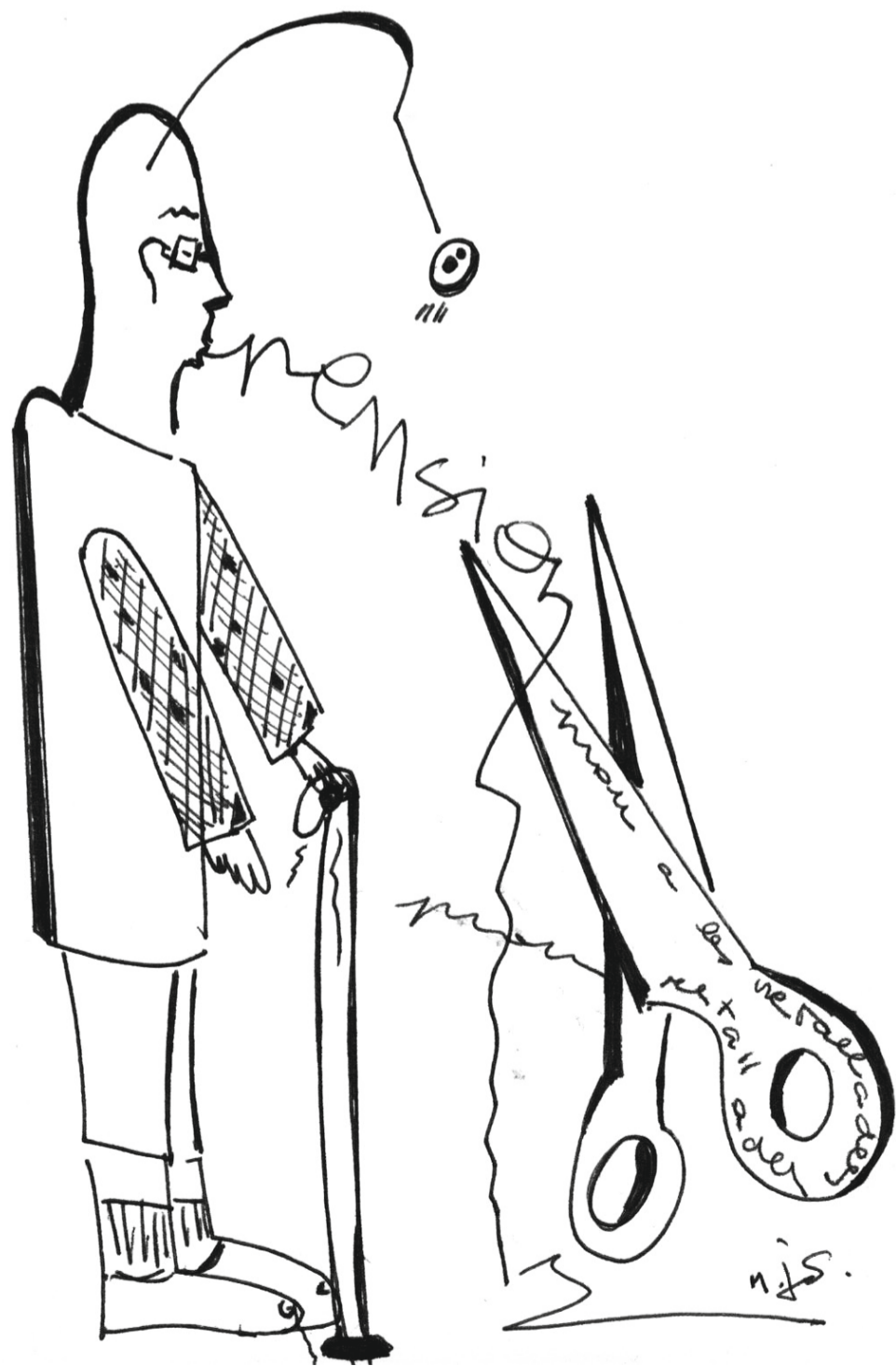
forma de retallades i privatització de les prestacions públiques per jubilació.

En el manifest que estan confeccionant afirmen que «els responsables són la gran banca internacional global i les institucions públiques internacionals com el Banc Mundial, l'OCDE i la Unió Europea, així com els governs successius». I «els grans beneficiats són els capitals financers», ja que davant la por que no hi hagi diners per a les pensions públiques, es promouen les privades. També volen mostrar que aquests fons privats no són cap solució, ja que són molt arriscats, els beneficis que acumulen són molt escassos i les comissions que s'han de pagar són tant altes que fins i tot el govern ha fet una llei per limitar-les. A més, milions de persones no poden estalviar i, per tant, no hi tenen dret.

Per donar a conèixer aquesta realitat, el desembre passat l'Assemblea va organitzar la xerrada "Què hi ha darrera dels plans de pensions privats?", al Centre Social de Sants, amb la participació de l'economista del Seminari d'Economia Crítica Taifa, Miren Etxezarreta.

"Les pensions han de ser un dret de ciutadania"

Davant de totes aquestes amenaces, l'Assemblea vol informar, però també generar, una acció col·lectiva en defensa de les pensions, perquè —com diu el Karlos— «socialment no hi ha hagut tanta resposta a l'atac contra aquest dret fonamental com hi ha hagut en d'altres». Per això, volen implicar un gran nombre de plataformes, associacions, moviments socials i organitzacions de defensa dels drets humans.

Una aproximació a la Renda Bàsica

La Renda Bàsica fa dècades que es debat en cercles acadèmics. En els darrers anys, ha passat a ser un tema de debat públic per la confluència de diferents factors. En els següents paràgrafs intentaré explicar la Renda Bàsica i tractaré de posar en relleu la capacitat emancipadora que aquesta mesura pot tenir per a la població.

Oriol Barras Gómez

Què és la Renda Bàsica?

La Renda Bàsica és una dotació monetària incondicional que rep tota persona ciutadana o resident acreditada pel sol fet de ser-ho, des que neix fins a la seva mort. Aquesta aportació la rebria qualsevol que complís aquest supòsit, independentment dels seus ingressos o de si treballa o no de forma remunerada. Aquestes són les condicions que solen especificar tant la Xarxa Renda

com la Basic Income Earth Network (BIEN) la xarxa mundial per una Renda Bàsica.

La Renda Bàsica ha de garantir l'existència de qui la rep, proporcionant les condicions materials per a la seva supervivència, ja que si no fos així, perdria potència i capacitat emancipadora. Per aquest motiu, les diferents quantitats que s'acostumen a suggerir comencen a partir del llindar de la pobresa. El llindar de la pobresa, com a mesura relativa, es situa en el 60% de la renda mediana del país per unitat de consum. Qualsevol persona que tingui ingressos o formi part d'una llar amb rendes per sota d'aquesta quantitat, és considerada en risc d'exclusió social i pobresa. L'índex AROPE —At-risk-Of Poverty and Exclusion— no ha deixat de créixer a l'estat espanyol en la darrera dècada.

És viable una Renda Bàsica?

Hi ha diversos informes i propostes per aplicar la Renda Bàsica en diferents països, com per exemple Irlanda, Regne Unit o Bèlgica, entre d'altres. Ben a prop, tenim Jordi Arcarons, Daniel Raventós i Lluís Torrens, que l'any 2013 van portar a terme una microsimulació per tal de provar que la Renda Bàsica pot tenir models de finançament factibles. L'article es pot trobar a sinpermiso.info.

Per al model de microsimulació utilitzen criteris com ara que la Renda Bàsica ha de ser superior al llindar de la pobresa, no ha d'estar subjecta a l'IRPF, ha de substituir tota prestació pública de quantia inferior i la part equivalent de tota prestació superior, i no ha d'afectar altres partides de despesa pública ja existents. Consideren l'IRSC del 2010, el que suposava 7.968 euros anuals, uns 664 euros mensuals per a les persones adultes. Per a les menors de 18 anys, estableixen una cinquena part d'aquesta quantitat, 1.594 euros anuals.

Per a la part relativa al finançament, prenen les dades de la recaptació de l'IRPF de l'exercici de 2010 per a Catalunya. Això els permet dividir la població catalana en dos grups: les que apareixen en les declaracions —menors i ascendents inclosos— i les que no hi figuren. Per al primer grup, la microsimulació permet acostar-se a les declarants, al voltant de quatre milions de persones, i als prop de dos milions que apareixen a les declaracions com familiars a càrrec, sobretot ascendents i descendents. La microsimulació cobreix al voltant de sis milions de persones.

Per a la microsimulació també han proposat una reforma de l'IRPF, que a grans trets suposa un tipus únic —tot i que es podrien fer simulacions amb tipus més progressius— d'eliminació de totes les deduccions, reduccions i factors correctors de la base, i un tractament integrat per a les rendes del treball i les del capital. A més, per

Una Renda Bàsica no és suficient. S'ha d'acompanyar d'un estat del benestar fort

una qüestió tècnica, han considerat que la recaptació íntegra d'aquest impost restaria a Catalunya —en realitat reté un 50%—.

Per tal de finançar aquesta proposta de Renda Bàsica —uns 53.000 milions d'euros— i seguir pagant les partides ja existents de sanitat, educació, etc. caldria situar el tipus nominal al 49,6%. La microsimulació comptabilitza un 55% dels declarants —un 87% si s'hi afegeixen les familiars a càrrec— que surten beneficiats directament amb l'aplicació impositiva i la transferència de la Renda Bàsica. Tot i així, faltarien 7.000 milions d'euros per a què fos autosostenible per a aquest grup.

El grup de no declarants són al voltant d'un milió i mig de persones. Això suposa un cost de prop d'11.300 milions d'euros. A partir de dades de fonts públiques, calculen que l'es-

talvi que suposa l'eliminació de les prestacions inferiors a la Renda Bàsica i la part pertinent de les prestacions públiques superiors equival a uns 14.600 milions d'euros. Això suposa un superàvit d'una mica més de 3.200 milions d'euros. El dèficit total és d'uns 3.800 milions d'euros.

Per buscar una via externa per finançar aquest dèficit, a l'article es cita un informe de GESTHA, un sindicat de tècnics del Ministeri d'Hisenda, que van proposar al 2012 una sèrie de mesures per recaptar 63.809 milions d'euros, la part proporcional del PIB que es produeix a Catalunya equivaldria a uns 12.000 milions d'euros, dels quals només se'n necessitarien 3.800. Per una altra banda, existeixen altres exemples com la redistribució dels ingressos provinents de l'explotació de recursos naturals del país, tot i que serien fonts de finançament més inestables.

Així doncs, l'article explica un projecte sòlid de finançament d'una Renda Bàsica. Prova també que no es tracta tan sols d'una qüestió purament econòmica, i que sovint és més la manca de voluntat política que no pas la impossibilitat tècnica el que frena aquesta proposta.

Mercat laboral i Renda Bàsica

Una de les reticències amb què es troba la Renda Bàsica és que suposa un desplaçament de la centralitat del treball remunerat en la vida de les persones. Amb les necessitats bàsiques cobertes, el fet de treballar de forma remunerada podria deixar de ser una prioritat, quan no una necessitat, per a molta gent.

Sovint s'argumenta que la Renda Bàsica es pot traduir en un gruix important de persones que deixarien de treballar. Però realment suposaria una redefinició d'alguns dels valors del treball remunerat. La Renda Bàsica podria fer augmentar el nombre de cooperatives, l'autoocupació, el treball voluntari, l'atenció dels altres, la participació política, a més del treball remunerat a temps parcial, per exemple.

El mercat laboral expulsa cada vegada més persones. La Renda Bàsica suposaria una millora en la capacitat de negociació de les tre-

balladores davant les empreses. El manteniment d'un salari mínim interprofessional acompanyant la Renda Bàsica protegiria més les treballadores de possibles abusos. Aquelles que volguessin entrar al mercat laboral podrien preparar-se sense la necessitat de trobar un ingrés per a la seva subsistència i suportar el cost de preparació per a processos de selecció. Les entrevistes de feina són desmesuradament costoses per a les treballadores en comparació amb els costos que suposen per a les empreses contractants.

Les pensions, les pensionistes i la Renda Bàsica

Les pensionistes no haurien d'estar comptant el temps cotitzat per veure si han passat prou temps al mercat laboral com per viure dignament un cop fora.

La Renda Bàsica ha de substituir tota prestació pública de quantia inferior i la part equivalent de tota prestació pública superior. Segons

Sovint és més la manca de voluntat política que no pas la impossibilitat tècnica el que frena aquesta proposta

aquesta proposta, les pensions superiors a la Renda Bàsica s'haurien de complementar amb les aportacions de les cotitzacions. D'aquesta manera, la Renda Bàsica contribuiria al manteniment del Sistema de Públic de Pensions i s'eliminarien, per exemple, pensions contributives.

Tot i això, la Renda Bàsica per si sola no és suficient. Algunes veus proposen una Renda Bàsica alta com excusa per acabar amb l'estat del benestar. No hi ha dubte que la Renda Bàsica és desitjable. Per a què constitueixi una mesura emancipadora, però, s'ha d'acompanyar d'altres mesures com l'accés a la sanitat i l'educació, l'atenció a les persones grans o el salari mínim. D'aquesta manera, es disposaria del dret a l'existència.

la Ciutat invisible
Cooperativa Autogestionària
COMUNICACIÓ GRÀFICA
Et sents invisible? Nosaltres t'ajudem...
LLIBRERIA CRÍTICA
Més que una llibreria al cor del barri...
RECERCA & INTERVENCIÓ
La memòria de l'ahir, les propostes pel demà...
www.laciutatinvisible.coop
C/ RIEGO 35 BAIKOS 08014 (BCN) 93 298 99 47

Pizzeria Ristorante
Putxinell's
Menú migdia 10€
Menú pizza 8€
Servei a domicili
Carrer de Salou, 23. 080014
Tel. 936112485 - 616807668
Horari: de 13.30 a 16h i de 20.30 a 24h
Dilluns tancat tot el dia - Dimarts matí tancat
www.restaurantpubtinells.com

EL TEU BARRI, LA TEVA COLLA
CASTELLERS de SANTAS
www.borinots.cat

CASAL
INDEPENDENTISTA
de Santas Jaume Compte
Carrer Muntadas, 24,
08014 Santas, Barcelona, País Catalans
www.cis-jaume.compte.cat
o visita'ns al Facebook i al Twitter

EL TEU DENTISTA DEL BARRI

Dr. Març Solanas i Esquerra
ODONTÒLEG Col. num. 2325
Carrer d'Olzinelles, 96, 1r.
08014 BARCELONA
Tel. 93.332.04.19
mail: msolanasdentist@infomed.es

RELAT

La paga

Oriol Barras Gomez

Ahir vaig anar a sopar a casa del meu pare. Entre els convidats hi havia una antiga companya seva de feina d'anys enrere. La L. té 61 anys. Viu amb el seu marit J. i el seu fill M. de 33, que també seien a taula. Després de trencar el gel parlant del menjar, vam entrar en temes més personals. Fa cosa de deu anys que la L. es va jubilar.

—Aquests últims anys els EREs han fet molta por. Però a finals dels 90 i principis dels 2000, a Telefónica, tots els treballadors majors de 52 anys estaven cridats a adherir-s'hi voluntàriament igual que havia passat abans amb els treballadors de 55 anys o més. Fins a final d'existència,

es, dèiem, perquè ho oferien com una ganga, com una oportunitat molt ventajosa per al treballador.

—Quina sort, no? —se'm va escapar.
—Pots comptar. En aquells anys els EREs es deien plans de prejubilació i baixes incentivades. Era un eufemisme. Eren acomiadaments encoberts que feien grans empreses com Telefónica, Tabacalera, RENFE o Repsol. Només afectava al treballadors més veterans. Deien que el seu futur corria perill perquè el reciclatge era massa costós. Substituir-los per d'altres més joves i més barats contribuïa a millorar la productivitat. Igual que ara pot fer qualsevol empresa amb treballadors de qualsevol edat.

—Com és que et vas acollir a un pla d'aquests?

—Llavors jo no estava molt contenta a la feina. En un any em van can-

viar tres vegades de departament i això em va provocar ansietat. Em vaig imaginar que si no acceptava, els canvis continuarien. També coneixia algun cas de companys que no havien acceptat i s'havien trobat que els posaven en situacions tan ridícules com mantenir-los al lloc sense donar-los res a fer, sense ordinador... —va fer un glop de vi —veure aquestes situacions em var fer acabar de decidir-me.

—Mantenes el sou i tot això, sense anar a treballar, no? A mi em sona bé.

—Sí, sona bé. Al principi estava molt contenta. Renunciaves a cobrar l'atur i cobraves unes tres quartes parts del que guanyaves quan treballaves. Ho havia de rebre fins els 60 anys. Era com repartir entre diferents anys la indemnització per aco-

miadament. Vaig començar a buscar feina de seguida. Al principi vaig trobar coses temporals i mal pagades en hotels i pensions, d'administrativa res. Però a mesura que passava el temps no trobava ni una cosa ni l'altra. Amb 54 o 55 anys ningú em volia contractar, per molts cursos d'anglès o informàtica que fes. —Però tant si treballaves com si no, cobraves igualment, oi?

—Sí, sí. El que passa és que en J. també es feia gran. De fet és més vell que jo —li va picar l'ullet—. Llavors a ell cada vegada el contractaven menys a les obres, i anava fent coses per lliure a veïns i amics, i veïns d'amics, i amics de veïns. Anàvem tirant, però tot ha pujant molt i la meua paga no ha pujat. Sense més ingressos és difícil tirar endavant. Ara fa un any que se m'ha acabat. Vaig fer una re-

ciclada més, i vaig estudiar un parell de cursos d'atenció a persones grans i malalts d'Alzheimer. Entre el que ingreso cuidant gent gran i el que encara va fent en J. ens mantenim. En M. també aporta quan té feina, però ara està a l'atur.

La conversa va portar a comentar que en M. havia estudiat Química a la universitat i que li costava trobar feines estables. El meu pensament, però, seguia amb la L. Pensava si, de saber el que passaria després, hagués acceptat el pla. Pensava si, tot i acceptar-lo, hagués actuat de la mateixa manera sabent que aquella paga de tres quartes parts de sou, seria una paga de mig sou al cap de pocs anys.

CINEMA

Nightcrawler de Dan Gilroy

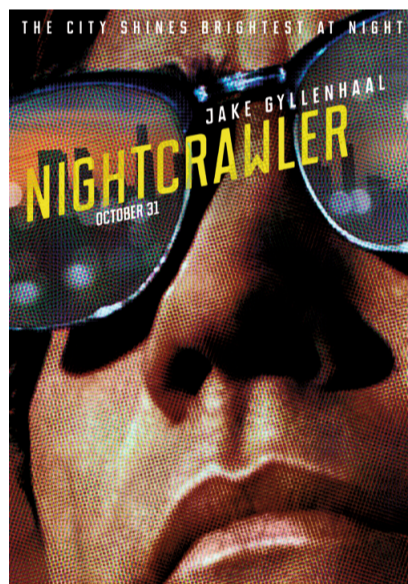
Lancelot

Donen Gilroy, germà de Tony Gilroy —director de «El llegat de Bourne»—, debuta com a director en aquest film que ens descriu el tèrbol i sinistre món dels Nightcrawlers —lladres nocturns—, fotògrafs que amb la seva càmera a sobre es presenten ràpidament en escenes de crim, incendis o accidents de trànsit per captar imatges que després vendran a les televisions buscant sempre el millor postor. És un thriller negre molt intel·ligent —el seu guió es troba nominat a l'Oscar— que ens deixa veure els racons més foscos de la ment humana. Veure fins on pot arribar aquest Nightcrawler per aconseguir unes imatges que després li reporten substanciosos beneficis ens deixa clavats a la butaca; es tracta d'una recerca de l'èxit i dels diners a través de les desgràcies alienes a qualsevol preu sense que li tremoli el pols ni es desviï dels propòsits malaltissos fixats amb antelació. La seva evolució moral és esgarrifosa i, encara que no es tracta d'una pel·lícula de terror, el que ens

explica és molt més esgarrifós que el que podem veure en altres pel·lícules del gènere.

La interpretació de Jake Gyllenhaal —al qual ja vam veure en l'oscaritzada «Brokeback Mountain»— és magnífica; sap moure's com un rèptil, la seva sola presència infon por i resulta tan hermètica com demoníaca. També molt ben descrit el personatge interpretat per Rene Russo com a directora d'una televisió que ha de mantenir la seva audiència a qualsevol preu, cosa que per desgràcia ens sona bastant proper, i Riz Ahmed com a company de les correrries nocturnes del protagonista.

A destacar les imatges nocturnes de Los Angeles presentades amb gran realisme gràcies a la seva excel·lent fotografia. El director de fotografia Robert Elswit al costat del director i protagonista de la pel·lícula van passar un temps amb Nightcrawlers reals pels carrers de Los Angeles en plena nit. Allò els va proporcionar una valuosa informació sobre el món que estaven a punt de retratar.

CINEMA

Boyhood de Richard Linklater

Angel Bravo

Boyhood és una pel·lícula feta amb els mateixos actors al llarg de 12 anys per plasmar el viatge cap a l'adolescència. A través del desenvolupament natural del jove Mason (Ellar Coltrane) i el seu entorn més íntim, Boyhood dubta, resol, ensopega, s'aixeca, avança, en definitiva, improvisa davant les constants incerteses del camí per esdevenir gairebé un documental de la vida mateixa.

Richard Linklater dirigeix un insòlit experiment de conclusions, però, sabudes per tots, i és que la resposta de la vida es troba en nosaltres mateixos i en totes i cada una de les nostres decisions.

Calen les bones decisions de Linklater d'escriure assajos d'aquesta sensibilitat. Cal que el cinema, com Mason, segueixi madurant i ens segueixi sorprenent, i més quan les imatges acadèmiques que l'haurien de reconèixer sembla que marxïn a mitja sessió.

Terra d'escudella
CUINA CATALANA ☆ WWW.TDK.CAT
C/PREMIÀ, 20 SANTS - BCN ☆ 93 422 16 13

NO MENGIS QUALSEVOL COSA
esmorzars
menú al migdia
braves i tastets
entrepans
taules i amanides
carta de nit

material sensible fotografia

Tallers, cursos, rutes fotogràfiques.
Retrats, reportatges.
Fotografia d'estudi, arquitectura.
Articles artesans, àlbums, emmarcació.
Llibres, material fotogràfic, càmeres, i més...

materialsensiblefotografia@gmail.com
93 667 19 22 c/Riego, 43. 08014 Bcn.

“PEIXOS NOLLA”

Mercat de Sants,
parades 301 a 306 i 340 a 341

Telf: 93-339-55-57
SANTS

RACÓ HISTÒRIC

La darrera oportunitat

Agus Giralt, Barcelona

Abans que res llegiu la llista que segueix a continuació: Cal Bacardí, Cal Barrina, Cal Bernades, Cal Biel, Cal Catà, Cal Cosme, Ca l'Esperança, Cal Francès de Cal Cuca, Cal Freixes, Cal Gallina, Cal Gravat, Ca l'Hereu, Ca l'Ivo, Cal Magre, Cal Mantega, Cal Mariano bon veí, Cal Massaguer, Cal Mangala, Cal Morena, Cal Mosques, Cal Mota, Cal Munné, Cal Muns, Cal Nicasi, Cal Nones, Cal Paretó, Cal Pastor, Cal Pau Valent, Cal Pol, Cal Polit, Cal Rius, Cal Sala, Cal Santomà, Cal Serraima, Ca la Sileta o Cal Veleta, Cal Tena, Ca la Tereseta Xerraire, La Torre de l'Hort Nou, La Torreta de Sants, La Torre del Tiritant, Cal Valent Gran, Cal Valent Petit, Cal Valls, Cal Granota Pobre, Cal Maians, La Torre Nova del Vellit, Ca la Laia.

És possible que algun d'aquests noms us soni, però el més probable és que siguin ben pocs. Són noms que ens evocuen a un passat agrícola,

noms que ens suggereixen històries d'aquelles que acaben denominant un espai, però malauradament referències que per nosaltres avui en dia són incomprendibles. Qui devia ser el Mariano bon veí? Era molt bocamolla la Tereseta la Xerraire? I què hi pinta una Granota Pobre, és que n'hi ha de riques?

Aquests són els noms que denominaven algunes de les masies que hi havia a Santa Maria de Sants, un municipi que abans de la industrialització es dedicava al conreu de la terra. Una tasca que va esdevenir més rendible quan l'any 1819 es va edificar el Canal de la Infanta, que portava aigua des de Molins de Rei cap a Hospitalet i Sants. Les masies properes van poder substituir els cultius de secà per hortalisses.

Malauradament aquests noms són poc més que això, noms. Alguns edificis cremaren durant la Guerra Civil, d'altres van ser engolits pel creixement urbanístic i la resta han sigut esborrats per l'especulació. Del passat rural de Sants queden poques restes, La Petite Maria, de la qual no-

més se n'ha mantingut la façana; la Torre del Relotge, l'edifici on hi va haver l'arxiu; la Masia dels Cros, dins l'escola Institució Montserrat i Cal Bruixa, al carrer Parcerissa.

Segons sembla Cal Bruixa, que va estar habitada com a mínim fins als anys noranta, podria haver estat construïda durant la segona meitat del segle XIX quan Josep Elías i Angli n'era el propietari, tot i que també podria ser una edificació més antiga. Un edifici que amaga racons fascinants i que es manté en bon estat tot i el pas del temps, però una masia que es podria veure afectada pels enderroc que s'estan realitzant a tot l'entorn de Can Batlló. Una masia que és la darrera oportunitat d'explicar el nostre passat més enllà de les fàbriques.

FOGONS DE TEMPORADA

Com la cuina ens pot ajudar a que la nostra canalla mengi millor?

Núria May, Masnou

Crec que el debat existeix perquè els temps han canviat. Segurament les persones grans es preguntaran perquè les noves generacions ens preocupem en excés per l'alimentació dels nostres fills. Potser, i tot i que multifactorial, un dels motius principals d'aquesta creixent preocupació pel que mengem és el canvi de model alimentari global (sistemes de producció, distribució, comercialització) que ha generat uns nous costums i hàbits alimentaris. Però també ho és la manca de traspàs en el saber culinari entre les noves generacions. I aquest no s'ha d'entendre com els coneixements necessaris per elaborar un bon fricandó sinó que també inclou el saber graduar i adaptar la pròpia alimentació: tant a la temporada com, més important encara, a la dimensió (edat, pes, condició física, etc.) de qui ho menja.

És en aquests temps d'abundància que a tots ens cal reaprendre, és ara, quan les pràctiques de consum (compra, menja, etc.) són tant diver-

ses, que cal marcar unes pautes de conducta que afavoreixin l'alimentació dels que encara poden aprendre a fer-ho de forma diferent. És per aquests, i segurament altres motius, que els pares estem preocupats pel què mostrem i expliquem als nostres fills.

És interessant visionar el procés del menjar com una dinàmica completa que inclou el planificar, l'anar a comprar, el cuinar i finalment la manera en que es consumeixen els aliments elaborats. En cada un d'aquests quatre passos podem aprofitar per ensenyar als nostres infants a apropar-se al món de l'alimentació d'una manera divertida i que els hi resulti alhora pedagògica i atractiva. Planificar el consum de la setmana, per exemple, és el primer pas on poder incloure els nens en l'activitat d'alimentar-se. Explicar què cal menjar a cada àpat (vegetals, farinacis, proteïnes, etc.) i quins aliments són rics en cada un d'aquests nutrients és un primer pas per posteriorment deixar que el nen esculli algunes de les combinacions dels àpats a realitzar.

A continuació cal comprar tot allò

que s'ha planificat: portar la canalla al mercat és una excel·lent oportunitat per explicar-los la tipologia d'aliments que estan a l'abast, els diferents formats que tenen cada un d'ells (és el mateix un bacallà fresc que un bacallà salat?), les procedències de cada un (del mar, del camp, del bosc, etc.) alhora que poder aprofitar per escoltar al venedor que ens explicarà els consells culinaris que segur que despertaran la curiositat a més d'un. El mercat és un lloc on olorar, mirar i tocar.

Un cop arribats a casa, amb la cistella de productes ben plena, caldrà guardar cada aliment segons la forma de conservació més adequada, la canalla estarà encantada d'ajudar-nos si fer-ho és un joc i no una obligació.

Només ens falta cuinar-ho. Hi ha nombrosos estudis científics que demostren que aquells infants que entren a la cuina trien les opcions més saludables quan poden escollir el seu propi menjar. Tant és així que també és demostrat que els metges que saben cuinar recreen millors i més adequades dietes als seus pacients (i amb més elevats

percentatges d'èxit). I al final no ens enganyem, si ho cuinen ells, s'ho mengem.

I per acabar, i més important encara, cal que ens mengem tot allò que hem cuinat. Ens podem preguntar si el que volem és nutrir als infants o ensenyar-los a menjar? Creieu que si alimentem als nostres fills davant la televisió, o qualsevol altra plataforma digital, ells se n'adonen de la tipologia d'aliments que ingereixen, o més important encara, de quan estaran tips i per tant caldrà deixar d'ingerir? Un nen és perfectament capaç de graduar la seva gana però li cal aprendre dels hàbits: la importància de menjar en família, de compartir l'àpat, i això vol dir menjar els mateixos aliments, adequant les quantitats a les que cada un requereix (l'estómac dels infants no és tant gran com el d'un adult), pensant que un plat complet pot ser una millor opció que un primer i un segon, tenint en compte que hi ha dies dolents per tots (i que per tant poden tenir menys gana) i que també hi ha ocasions especials en que es poden cometre alguns excessos. Cal poder

adaptar-se a totes les situacions.

Important és també ser capaços d'involucrar la canalla a participar en la celebració de l'àpat: parant la taula, invitant-los a generar ocasions especials (unes espelmes en dia festiu, beure aigua en copa de vi) o fins i tot adequant algun dia el format del menjar al que és típic en altres cultures alimentàries (menjar a terra o construir un àpat per compartir col·locant tots els plats al centre de la taula i que sigui cada un que es faci la seva ració, també podem fer un àpat en que calgui omplir una tortita, una pita o altres suports farinacis, etc.). El que és determinant és no premiar mai el menjar: no se li pot dir a un infant que se li donarà un gelat si s'acaba el plat de bledes, automàticament li estant enviant el missatge que les bledes són dolentes i que el gelat és bo. Segurament el que hem de procurar és generar il·lusió a la taula, i mai millor dit, ensenyar a menjar a partir de l'exemple. Potser l'esforç no només l'han de fer ells sinó que, a qui també li convindria reaprendre per tornar a aprendre, és a tots nosaltres.

Taverna
la banya

- carrer Vallespir, 23 - Sants -

No es reserva taula

24 €

MERCAT INTERCANVI HIVERN 2014

Diumenge 21 de desembre 10h

Pl. Josep Pons (o Bonet i Muxi)

+ INFO intercanvis.sants.org/blog/

ESTAMPACIÓ SERIGRÀFICA

seriCIC

tèxtil i paper

Tintes Ecològiques

Serigrafia art-e-sana

Tirades PETITES (i grans)

serigrafiacic@opmbx.org

616 49 27 02

http://sericic.tumblr.com/

acceptem moneda social

Criança

Tata Inti

Joc i Creativitat

Projecte d'educació lliure

Ludo-Bar de tardes per jugar i prendre alguna cosa

Tallers i activitats infantils i "en família"

Xerrades i formacions

Programació especial de cap de setmana

Lloger d'espai per a festes i events

Robota de segona mà

Horari:

Dll - Dv: de 16:30 a 19:30h

Doo - Dg: de 11 a 14 i de 17 a 20h

CONTACTE:

Telèfon: 930 162 130

espaitatinti@gmail.com

tatainti.wordpress.com

Cartografiem les experiències de l'economia solidària al barri

6 DE MARÇ DE 2015
17H AL BLOCONZE CAN BATLLÓ
 c/ Constitució, 19
 cantonada Mossèn Amadeu Oller
 Aula per confirmar.

MAPEGEM L'ECONOMIA SOCIAL I SOLIDÀRIA A SANTS

www.pamapam.org

TALLER ADREÇAT A PERSONES, ENTITATS I COL·LECTIUS
 INTERESSATS A CARTOGRAFIA LES EXPERIÈNCIES I PROJECTES DE L'ECONOMIA SOLIDÀRIA AL BARRI
 FEM VISIBLE L'ALTRE MAPA DE SANTS!

ORGANITZA: **PAMAPAM** El teu mapa de l'economia solidària
 AMB LA COL·LABORACIÓ DE: **B*** **Can Batlló** **LA CIUTAT INVISIBLE** **XES** Xarxa d'Economia Solidària de Catalunya **Selvam**
 PAM A PAM ÉS UN PROJECTE DE:

75è aniversari de l'antiga escola Perú

PAH Barcelona

El dissabte dia 21 de març entre les 11h i les 13h s'obrirà l'escola Cal Maiol (antiga escola Perú) per celebrar el seu 75è aniversari. Es podrà visitar l'exposició "De grupo escolar Perú a Cal Maiol", que recull tota una sèrie de documents i materials que tenen relació amb l'escola durant aquests anys i veure les millores que s'han portat a terme aquest darrer estiu a l'edifici.

Aprofiten per comunicar també el canvi de nom de l'escola que a partir d'ara deixa de tenir el nom de Perú (antic vaixell presó que era al port de Barcelona l'any 1939) per passar a rebre el nom de Cal Maiol (nom de la finca on es troba el centre).

L'ESCOLA PERÚ
 CELEBRA EL 75è. ANIVERSARI

DISSABTE 21 DE MARÇ

D'11h a 13h, Visita lliure de l'exposició:
"De Grupo Escolar Perú a Cal Maiol"

12.45h, Parlaments

Podeu aportar materials per a l'exposició: fotografies, treballs, escrits, etc.....

Vivint cooperativament

Redacció

Es presenta la cooperativa d'habitatge de cessió d'ús de Can Batlló, com a forma alternativa d'accés a l'habitatge que no passa per la propietat privada sinó per l'ús col·lectiu. Es presentara en el marc d'un vermut i calçotada popular

Març 2015. Vine a Can Batlló a conèixer

la borda COOPERATIVA
 d'habitatge en cessió d'ús. +INFO: laborda.coop

Actes per a l'autogestió i la difusió del projecte

DIVENDRES 6
 Al Bar de Can Batlló
 20:00 **Micro Obert**
 Canta, recita, toca, balla...
 Hi haurà pintxos, begudes, improvisació i selecció musical
 Fins les 00:00

DISSABTE 7
 A l'Auditori de Can Batlló
 12:00 **Presentació** i actualitat del projecte d'habitatge cooperatiu en cessió d'ús La Borda
 13:00 **Vermut musical**
 14:00 **Calçotada popular**

c/Constitució 19, Sants // <M> L1-L5 PL.Sants / L1 Mercat Nou // <FGC> Magòria

AGENDA

MARÇ 2015

Divendres 6 de març a les 23.30h.

AfroKoittton (Dr. Batonga)
 Entrada lliure
 Koittton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 7 de març a les 10.30h.

Presentació de la cooperativa d'habitatge en cessió d'ús La Borda. A continuació, hi haurà vermut musical i calçotada popular.
 El preu solidari és de 10€
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dissabte 7 de març a les 23.30h.

Bypass Dj (Nando Caballero- 80's, 90's i música yeye dels 60)
 Entrada lliure
 Koittton Club (Rossend Arús, 9)

Diumenge 8 de març a les 19.30h.

Discfòrum (Especial dones músiques)
 Entrada lliure
 Koittton Club (Rossend Arús, 9)

Dijous 12 de març a les 23.30h.

El sonido de verdá (salsa brava, cumbia i bugalú)
 Bo d'ajut: 2€
 Koittton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 13 de març 22 h

Dino Ratso (Rock'n'roll), Mad'zelle (Pop-rock)
 i The Missing Leech (Pop).
 Associació Local Audiovisual
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dissabte 14 de març a les 21h.

Gonzalo Brown (cançó d'autor- Uru-guai)
 Bo d'ajut: 5€
 Koittton Club (Rossend Arús, 9)

Dissabte 14 de març

11 h Club de lectura Biblioteca "Lolita" de Vladimir Nabokof
 14 h Calçotada per la ILP d'Educació Pública
 20 h Biol-lentos. poesia al rescate, presentació de llibre i recital de poesia i poemes acústics amb Jo Solan. Exposició de poemes des de la presó
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Diumenge 15 de març a les 12h.

Festa de Primavera (Vermut, botifar-rada, Swing I Diables)
 Entrada lliure
 Koittton Club (Rossend Arús, 9)

Divendres 20 de març 18 h

Passi documental "Temps de Can Vies" Escola Datecuenta
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dissabte 21 de març 11 h

Tertulia i Presentació de llibre: "Human Low Cost -mantén tu valor" d'Agustín Codina i Remei Romanos
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dissabte 21 de març 20h

Plantem i cremen una Falla a Can Batlló Al costat del pipi can
 Espai Valencià de Barcelona
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Diumenge 22 de març 17 h

Obra de teatre "1984" Auditori Companyia de teatre Liada Nacional
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dijous 26 de març 18.30 h

Documental "Zerrauts ogia-Les vagues de la fam"
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dissabte 28 de març

11 h Taller de meditació sonora guiada . A càrrec d'Alicia salgado, tallerista de kundalini yoga
 21 h Presentació cd "Ojo de buen cubero" (gent de sants)
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Diumenge 29 de març 18.30 h

Documental ReMine. El último movimiento obrero"
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dissabte 11 d'abril

Taller: Amors i desamors als moviments socials.
 Places limitades. aportació econòmica de 6€ per poder sufragar les despeses de viatge
<http://www.laciutatinvisible.coop/>
 La Ciutat invisible (c/ Riego 35)

Dilluns, dimarts, dijous, divendres i dissabtes de 10h a 13h

Tardes : dilluns, dimarts, dimecres i dijous de 17h a 20h; i divendres de 18h a 21h.

Biblioteca Popular Josep Pons
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

De dilluns a dimecres de 17 a 24h

Dijous de 17 a 1h
Divendres de 17 a 2h
Dissabtes de 12 a 2h
 Espai de trobada.
 Ateneu La Base
 (carrer Hortes 10, Poble Sec)

Dilluns, dimarts i dimecres

Matins 10-13h Tardes 18-21h
 Espai de preparació física multidisciplinar
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Dijous i divendres de 10 a 13h

Espai familiar La Nau
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

De dilluns a divendres de 18h a 22h

Rocòdrom
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Cine-Bistrot

Zum zeig (carrer Béjar 53)

Teatre contemporani català

Sala FlyHard (carrer Alpens, 3)

Dimarts 11h-13h i 18h-19h, divendres 11h-13h i dissabte 11h-13h.

Hort comunitari
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Tots els dimarts i dijous 18:30

Distribuidora editorial La Malobe'ema
 Ateneu Llibertari de Sants (Maria Victòria, 10)

El tercer divendres de cada mes (18-24h)

Nit de Jocs de taula i rol al Casal
 Casal Independentista Jaume Compte
 (Muntadas, 24)

Cada dimarts 10h-12.45h i 18h-20.45h

Espai obert d'assaig lliure a l'auditori
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Cada dimecres i dissabtes 10h-13h

Tallers d'oficis (metal·lúrgia, lampisteria, electricitat, mecànica i fusteria)
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Cada dijous no festiu 18h-21h

La Cistella Verda: agricultura sana, de proximitat i de temporada
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Segon dissabte de cada mes

Merkadillo Punk
 Can Batlló (c/Constitució, 19)

Miren Etxezarreta

Seminari d'Economia Crítica Taifa

Miren Etxezarreta, economista i membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa, col·labora amb la campanya contra la privatització de les pensions impulsada per l'Assemblea Salvem les Pensions de Sants, des d'on ajuda a desmuntar els arguments que defensen que les pensions públiques són insostenibles i que apunten cap a la seva privatització.

Gemma Parera

Una de les argumentacions per reformar el sistema públic de pensions és la seva insostenibilitat a llarg termini. Són insostenibles les pensions?

Socialment no hi ha res insostenible, perquè una societat hauria de distribuir el que té com li sembli oportú. Per tant, si partim de com tenim organitzat actualment el sistema, poden haver-hi dificultats en el finançament de les pensions, però el problema de fons són les premisses de partida.

Ens diuen que hi ha massa persones grans i, cada vegada, menys joves per sostenir les pensions. En primer lloc, perquè l'únic pressupost que ha d'estar equilibrat és el de les pensions de jubilació quan no ho està cap altre pressupost de l'Estat, ni el del Govern, ni el de la Justícia, ni el de l'Educació, ni el de la Sanitat, ni encara menys el de la Casa Reial i el de l'Exèrcit? Això és una decisió política, no econòmica.

En segon lloc, és cert que cada vegada hi ha menys joves i tenen salaris més baixos, però no hi ha cap raó per a que les pensions es financin només amb les contribucions dels treballadors en actiu. Si el 56% de la riquesa va als capitalistes en termes de benefici i el 44% als treballadors en termes de salari, només aquests darrers aporten a les pensions, malgrat els beneficis també provenen del treball. Aquest és un punt central en la trampa de les pensions.

Paral·lelament a les retallades en les pensions públiques creixen els fons privats. Com s'ha produït aquest procés i en quin moment es troba?

L'atac a les pensions no es deu només a que hi poden haver problemes de finançament, si no que al darrera hi ha una estratègia del capital financer que vol que les persones que tenen estalvis contractin pensi-

ons privades i una forma d'aconseguir-ho és espantant-les amb que no n'hi haurà de públiques. De fet, els capitals financers es queixen de que a Espanya les pensions públiques encara són bones i diuen que han de baixar més perquè n'hi ha poques de privades i, així, la Seguretat Social gastaria menys. És a dir, convergeixen diferents objectius, però el principal és l'interès de les institucions financeres.

El Banc Mundial té un disseny, en el qual hi ha una pensió pública mínima pels molt pobres; una pensió obligatòria, però privada; i encara una altra pensió privada pels més rics que ho vulguin.

Actualment les pensions privades tenen aquí molt bones desgravacions fiscals, però el capital financer vol que les contribucions obligatòries, en comptes d'anar a l'Estat, vagin directament als bancs, com passa a EEUU. De fet, ja ho estan començant

“Darrera l'atac a les pensions hi ha una estratègia del capital financer”

a fer; quan encara hi havia augmentos de salaris a l'administració pública, es va pactar per conveni que el 0,5% es destinés a un fons de pensió privat. Així, els sindicats es fan còmplices de la privatització de les pensions i en treuen un rendiment; CCOO i UGT han creat una empresa amb el BBVA, el Banc de Santander i la Caixa per gestionar les pensions privades.

Cal tenir en compte també que, malgrat el que ens diu una publicitat cara i enganyosa, per tal que els fons privats et donin una pensió decent cal acumular una quantitat enorme de diners.

Miren Etxezarreta

Sergi Rugrand

Quin paper tenen, doncs, els organismes internacionals, i també la Unió Europea, en les reformes de les pensions?

Hem de tenir present que darrera de tota la maniobra es troba el capital financer. Un primer pas important va ser amb el cop d'estat a Xile de Pinochet, el 1973, i a l'Argentina, el 1976, quan EEUU va començar a experimentar i va aconseguir subs-

90 -, com per aconseguir desenvolupar un mercat de capitals potent a Europa.

Com estan afectant totes aquestes maniobres a les condicions de vida i a les situacions de pobresa, especialment entre les dones que tenen pensions més baixes?

A l'estat espanyol les pensions han servit, fins ara, per a pal·liar la pobresa, tot i que des dels Pactes de Toledo de 1995 totes les reformes han anat dirigides a disminuir les pensions públiques.

Actualment, la pensió mitjana de jubilació és una mica superior als 900 euros. El problema d'avui és que amb aquests 900 euros, en molts casos, viu tota la família perquè els fills i nets estan aturats.

Un altre problema és que hi ha pensions per sota dels 350 euros, i són les dones les que tenen pitjors pensions per dues raons: per una banda, pels salaris més baixos i, d'altra banda, perquè moltes no compleixen els requisits per obtenir el 100% de la pensió, com ara arribar a un cert nombre d'anys cotitzats. No acusaria a les pensions de generar la pobresa, però sí que hi ha un interval important de pensions de pobresa i, en general, la situació de les dones és més dèbil, sobretot, de les vídues.

Davant de l'atur i la precarietat laboral, i de les dificultats per cotitzar a la Seguretat Social, com veus altres propostes de garantia

de rentes com la renta bàsica?

Per una banda, tenim el sistema de pensions actual que pot ser millorat. Per l'altra, hem de tenir visió de futur i, donat que cada vegada hi ha i hi haurà menys ocupació, hem de lluitar per sistemes de drets socials no vinculats al treball. En aquest sentit, una renta bàsica vinculada a la ciutadania podria ser una bona mesura per iniciar sistemes de benestar més adequats a les societats del futur. Econòmicament es podria aconseguir, però cal lluitar, perquè el sistema fiscal hauria de ser completament diferent. El problema de les pensions és de premisses i de sistema fiscal.

Com valoreu la resposta social a les reformes de les pensions i, en concret, la campanya de l'Assemblea Salvem les Pensions de Sants?

La veig amb molta simpatia, però caldria ampliar-la i, especialment, que hi participessin més moviments socials. Seria desitjable una mica més de conjunció, en la línia de les mareas per l'educació, la sanitat... També caldria implicar les generacions que tenen 40 i 50 anys. Cal que s'adonin del perill que corren i que no acceptin que no tindrem pensions. Les pensions s'han creat en base a la lluita i si no lluitem deixem fer al capital.

La Burxa és un periòdic editat per un equip de redacció no professional que ens reunim esporàdicament al CSA Can Vies (carrer Jocs Florals, 42). Si et vols posar en contacte amb nosaltres pots fer-ho mitjançant el correu electrònic (laburxa@gmail.com), el web (www.laburxa.cat) o els nostres perfils a Twitter (@laburxa), Facebook i SomSants. No ens fem responsables dels articles d'opinió. Publicació mensual.

En aquesta Burxa han col·laborat: Enric Adell, Amadeus, Àngel Bravo, Bernat Costa, Ivet Eroles, Mercè Esteban, Cristina Fernández, Agus Giralt, Núria May Masnou, Elba Mansilla, Dani Martínez, Víctor Obregón, Jes Orquadi, Gemma Parera, Dídac Prat, Víctor Cebellán, Biblioteca Social Mateo Morral, Elba Mansilla, Isabel Benítez, Jordi Juan Monreal, Sílvia Alberich, Concha Liaño, Sergi Rugrand, Marga Olalla

Acció Llibertària de Sants – assemblea els dimarts a les 20.30h – Maria Victòria, 10 | **Arran Sants** – www.arran.cat | **Assemblea Indignada de Sants** – acampadasants.wordpress.com | **Ateneu Llibertari de Sants** – Maria Victòria, 10 – www.ateneullibertari.info | **Barrisants** – www.barrisants.org | **Can Batlló** – Constitució, 19 cantonada Mossèn Amadeu Oller – canbatllo.wordpress.com | **Casal Independentista de Sants Jaume Compte** – Muntadas, 24 – cis-jaumecompte.cat | **Castellers de Sants** – Comptes de Bell-lloc, 84 – www.borints.cat | **Centre de Documentació La ciutat invisible** – Riego, 37 – www.arxiu.laciutatinvisible.coop | **Centre Social Autogestionat Can Vies** – assemblea els dimecres a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.canvies.barrisants.org | **Centre Social de Sants** – Olzinelles, 31 – www.centresocialdesants.org | **Colla bastonera de Sants** – collabastonerassants.wordpress.com | **Cooperativa de consum Favos Comptades** – Muntadas, 24 | **Cooperativa de consum Germinal** – recollida els dimecres de 20 a 22h – Rossend Arús, 74 – coopgerminal.coop | **Cooperativa de consum Panxa-contenta** – recollida els dijous de 19 a 21h – Violant d'Hongria, 71, 1 – panxacontenta.wordpress.com | **Coordinadora Laboral i Suport Mutu 15M** – coordinadoralaboral15m.wordpress.com | **Creación Positiva** – www.creacionpositiva.net | **Diables de Sants** – www.diablesdesants.cat | **El Tatanet Associació per la Criança Compartida** – eltatanetsants.blogspot.com.es | **Endavant Sants** – assemblea els dilluns a les 20.30h – Muntadas, 24 – www.endavant.org | **Espai Obert** – Violant d'Hongria, 71, 1 – www.espaiobert.org | **Guifi-Sants** – www.guifisants.net | **Jòvens de les Terres de l'Ebre** – assemblea els dijous a les 20h – Jocs Florals, 42 – www.jovensebre.org | **Koiton Club** – Rossend Arús, 9 – koitonclub.blogspot.com.es | **L'Escletxa** – www.lescletxa.cat | **La ciutat invisible** – Riego, 35-37 – www.laciutatinvisible.coop | **La Col·lectiu d'arquitectes** – Ciceró, 5 – www.lacol.org | **La Fàbrica de Sants** – Vallespir, 18 | **Negres Tempestes** – assemblea els dijous a les 21h – Jocs Florals, 42 – www.negrestempestes.org | **Sants TV** – www.sants.tv | **Terra d'Escudella** – Premià, 16 – www.tdk.cat | **Universitat Lliure** – www.sants.unilluire.org | **Xarxa de Biblioteques Socials** – www.xarxabibliosocials.org

Aquesta publicació té una llicència CREATIVE COMMONS RECONeixEMENT-NO COMERCIAL. Sou lliures de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement: heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o llicenciador.
- No comercial: no podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc/2.5/es/legalcode>.
ca o envieu una carta postal a Creative Commons, 559, Nathan Abbot Way, Standford, California 94305, USA.